

ԱՆՁՐԵԻԸ ԵՈՃԵՍՏԱՆԻՆ ՎՐԱՅ

Լըռէ՛: Սեմերուն վրայ թաւուտին
 Զեմ լըսեր
 Բառեր որ կ'ըսես մարդկային են,
 Այլ կը լըսեմ
 Աւելի նոր բառեր
 Զոր կը խօսին՝ հեռաւոր
 Կայլաքներ ու տերեւներ:
 Ունկընդրէ՛: Կ'անձրեւէ
 Յիրուցան ամպերէ:
 Կ'անձրեւէ արեւակէջ եւ 'աղի
 Մռչենիներուն վըրայ,
 Կ'անձրեւէ թեփուտ եւ սեպածայր
 Երճիներուն վըրայ,
 Կ'անձրեւէ աստուածային
 Մրտենիներուն վըրայ,
 Ժողոված ծաղիկներով
 Փայլուն կենդանութեան վըրայ,
 Թանձրախոտ եւ բուրումնաւէտ
 Հատապտուղներով

Գիհներուն վըրայ,
 Կ'անձրեւէ մեր անտառային
 Դէմքերուն վըրայ,
 Կ'անձրեւէ մեր լերկ
 Զեռքերուն վըրայ,
 Մեր թէթեւ
 Հանդերձներուն վըրայ,
 Թարմ մտածութեանց վըրայ,
 Զոր հոգին կը բանայ նոր
 Որուն հէքաթին վըրայ
 Որ երէկ
 Քեզ խաբեց, որ այսօր
 Զիս կը խաբէ,
 Ո՛վ էրմիտնէ:

Կը լըսե՛ս: Անձրեւը կ'իյնայ
 Միայնակ դալարին վըրայ
 Ճարճատիւնով մը որ կը տեւէ
 Եւ կը փոխուի եթերին մէջ
 Սաղարթներու համաձայն
 Աւելի ցանցաւ, նուազ ծանծաղ:
 Ունկընդրէ՛: Կը պատասխանէ լացին
 Երգը հպուռներուն,
 Զոր լացը հարաւային
 Զի վախճըներ,
 Եւ ոչ ալ երկինքը մոխրագոյն:
 Եւ շոճին
 Զայն մը ունի, եւ մրտենին
 Ուրիշ ձայն մը, եւ կենդանան
 Դարձեալ ուրիշ մը,
 Զանազան նուազարաններ
 Անհամար մատերու տակ:
 Եւ սուղուած ենք
 Անտառային հոգիին մէջ
 Բուսային կեանքով կենդանի.
 Եւ քու զէմքը արբած
 Փափուկ է անձրեւէն
 Տերեւի մը նման,
 Եւ քու խաբուեալ զանգուրներդ
 Կը բուրեն ինչպէս
 Անարատ կենդանութեամբ.
 Ո՛վ երկրային էակ
 Որ կը կոչուիս
 Էրմիտնէ:

Ունկընդրէ՛, ունկընդրէ՛: Ներդաշնակութիւնը
 Ճպուռներուն օդային
 Կամաց, կամաց

Աւելի խուլ
 Կը դառնայ՝ լացին տակ
 Որ կը բարձրանայ.
 Բայց երգ մը կը խառնուի
 Աւելի խղճուկ,
 Աւելի խուլ եւ աւելի տրկար,
 Որ վարէն կը կանգնի,
 Կը դանդաղի՝ կը մարի:
 Միայն խաղ մը,
 Դեռ կը թրթռայ, կը մարի:
 Զի լսուի՞ր շառաչը ծովուն:
 Հիմա կը լսուի ամբողջ սաղարթին տակ
 Ճարճատիւր
 Արծաթանման անձրեւին
 Որ կը մաքրէ,
 Ճարճատիւնը որ կը փոխուի
 Սաղարթին համեմատ՝
 Աւելի խիտ, նուազ թաւ:
 Ունկընդդէ՛:
 Այերին դուստրը
 Լուռ է, բայց դուստրը
 Ճախճախուտին հեռաւոր,
 Գորտը,
 Կ'երգէ թանձրահոծ շուքին մէջ
 Ո՛վ դիտէ ուր, ո՛վ դիտէ ուր:
 Եւ կ'անձրեւէ յոնգերուդ վըրայ,
 Էրմիո՞նէ:
 Կ'անձրեւէ սեւ յոնգերուդ վըրայ
 Ու կարծես թէ դուն կու լաս,

Վեցնետիկ

Բայց հաճոյքէն. ոչ ճերմակ
 Բայց գրեթէ կանաչ կեղեւէ
 Կարծես դու կ'ելլես:
 Ամբողջ կեանքը
 Մեր մէջ թարմ է՝ հոտաւէտ,
 Սիրտը լանջքին մէջ
 Նրման է անբառու դեղձի:
 Թարթիչներու մէջ աչքերը
 Նրման են եղտիւքներու՝ խոտերու մէջ,
 Ակռաները խոտչներու մէջ
 Նրման են ճերմակ նուշերու:
 Եւ կ'երթանք դաշտէ դաշտ
 Երբեմն միացած, երբեմն դատուած,
 (Եւ դաշարիքը խիստ ուժեղ
 Կը կապէ մեր սրունքները,
 Կը չըջապատէ մեր ծունկերը)
 Ո՛վ դիտէ ուր, ո՛վ դիտէ ուր:
 Եւ կ'անձրեւէ
 Անտառային մեր դէմքերուն վըրայ,
 Կ'անձրեւէ մեր լերկ ձեռքերուն վըրայ,
 Մեր թեթեւ հանդերձներուն վըրայ,
 Թարմ մտածութեանց վըրայ,
 Զոր հոգին կը բանայ նոր
 Սիրուն հէքեաթին վըրայ
 Որ երէկ
 Զիս խաբէց, որ այսօր
 Կը խաբէ քեզ,
 Ո՛վ էրմիոնէ:

ԿԱՊՐԻՆԷԼԷ ՏՄՆՈՒՆՑԻՈՑ

Քարգով. ԱՌԱՆ ԳԱՍՊԱՐԵԱՆ